

A csodaház

Volt egyszer egy régi öreg ház, a Rottenbiller utcában. Nagy ablakokkal, hatalmas faajtóval és valami különös varázslattal, ami körül lengte. Ebben a házban lakott a szeretet, a kedvesség és törődés. Ha valaki elhaladt az ablak előtt, melegség járta át és mosoly szökött az arcára. Az emberek néha suttoztak, hogy vajon ki lakhat a furcsa házban, de senki sem tudta, csak találgattak mindenfélét.

A kóbor kutyák és macskák, – akik az ablakpárkányon üldögéltek – otthonra leltek, ha arra jártak. A kapualjban kis edény várta őket, meleg tejjel.

Egy hideg téli napon egy árva kislány tévedt a ház elé. Kezei fáztak, fogai vacogtak, a fagy már beszökött foltos kabátja alá. Reménykedve figyelte az ablakokat, hátha valaki behívja vagy megszánja egy tál étellel.

A ház ablakán a szeretet, a kedvesség és a törődés összeszorult szívvel figyelt kifelé.

- Nem engedhetjük be! – szólt a kedvesség.
- Talán egyszer kivételt tehetnénk – próbálta puhítani a szeretet.
- Ismeritek a szabályt: az emberek szíve már megtelt irigységgel, beleköltözött a gonoszság apró magja. Ha beengedünk magunk közé egy embert, akkor végül minket is felemészt majd és nem marad ennyi jóság sem a Földön – oktatta ki a többieket a kedvesség.
- Ő csak egy gyermek, még ártatlan – súgta a szeretet.

A kedvesség szomorú arccal folytatta:

- Régen így volt... a gyerekek lelke tiszta volt, semmi és senki nem ronthatta el őket. De a világ megváltozott. A gyerekek egyre többet irigykednek, fukarkodnak. Csúfolják egymást, ahelyett, hogy segítenék a másikat – sóhajtott.
- A szabályok már nem hatnak rájuk? – kérdezte a szeretet.
- Már nincsenek szabályok. A gyerekekre egyre kevesebb idő jut és szinte azt tesznek, amit csak akarnak. Közben mindent halmoznak, de semmiben sem lelik örömeiket.

A törődés elmorzsolta egy könnycseppet a szeme sarkában.

- Engem lassan teljesen elfelejtetek – nyögte.

A szeretet és a kedvesség átölelték a törődést.

A kislány közben leült a kapualjban, hogy megmelegedjen. Magányosan tördelte fagyos kezeit.

- Neki még szülei sincsenek, – törte meg a csendet a szeretet – a szívében nincs semmi számunkra ártalmas, csak fájdalom.

Az ajtó kitarult és a kislány szinte begurult rajta. A házban kandalló égett és egy asztalkán sütemény és forró kakaó gőzölgött.

- Milyen különös – súgta a kislány, azzal leült a tűz mellé. Elfogyasztotta a kakaót és a süteményt, majd a szőnyegen összehúzódva elaludt.

A szeretet, a kedvesség és a törődés finoman simogatták.

Amikor felébredt, – bár senkit sem látott – megköszönte a vendégséget, majd továbbállt. Soha senkinek nem beszélt a házról.

Néhány év múlva, egy hasonlóan hideg téli napon, egy hintó állt meg a Rottenbiller utcai ház előtt. Egy csinos hölgy szállt ki belőle és két fürtös hajú kislány, akik bátortalanul anyukájuk szoknyája mögé bújtak. Egy férfi várta őket, fekete ruhában, bizonytalanul topogott:

- Asszonyom, biztosan ezt a házat szeretné megvásárolni? – kérdezte a férfi.
- Más házra gondolni sem tudnék – mosolygott a hölgy és gyermekeit a kapuhoz tolta.

A szeretetet, a kedvesség és a törődés az évek során akkorára zsugorodtak, mint egy zabszem, mivel az emberek szinte teljesen elfelejtették őket. De ezen a napon aprócska szívükbe reménység költözött.

Csodák bizony léteznek, csak rajtunk múlik, hogy meglátjuk -e őket!